

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOY, NIEVES F.

Pe muchie de cuțit / Nieves F. Joy. - București : Berg, 2020

ISBN 978-606-9036-65-5

821.135.1

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

Nieves F. Joy

PE MUCHIE DE CUȚIT

2020

CAPITOLUL 1 - GIZEH -

– Cine e stăpânul tău?

Nimeni.

– Cine te domină?

Cel pentru care mi-aș fi vândut sufletul.

– Răspunde, javră! Știu că mă auzi!

Cel care mi-a furat tot.

– Cine te posedă?

Un diavol cu chip de om.

– Cine te domină, târfă? Spune! Vreau să te aud cum o recunoști!

Întunericul.

– Cine te domină, cățea? Vorbește!

Spectrul morții.

– Cine te domină, curvă încrezută?

– Tu...

Cuvântul singur evadează în șoaptă printre buzele-mi crăpate. Trupul îmi pulsează de parcă aș fi o uriașă vânătăie și aerul îmi intră zdrențuit pe traheea obturată de fiere. Minteă îmi înoată în mocirla inconștienței, ochii îmi sunt larg deschiși într-o efortare supraomenească de a nu ceda amorțelii din care m-am trezit brusc, lumina difuză arzându-mă în capul plin de pânze de păianjen. Măinile lipsite de vlagă îmi tremură pe rozaliul ce mi se bălângăne la pieptul strivit de furia neputinței. Nu mai pot

sta în picioare, ci doar pot să-mi reazim spinarea de piatra aspră și rece a peretelui și să mă preling, acceptând că momentan nu dispun de puterea necesară ca să mă pot apăra. Bestia cu chip uman se împinge în genunchi peste mine, îmi ridică rochia deasupra soldurilor, cu mâini hulpave ce altădată mă mângâiau cu adorație. Îmi descheie nasturii din față și inima îmi bubuie ca un ciocan când mă dezgolește complet. Mă cutremur de scârbă când fluieră admirativ, dar nici asta nu-l oprește să-și desăvârșească planul clocit de cine știe când. Stomacul mi se răzvrătește, realizând cât am fost de naivă încrezându-mă în jurămintele lui de iubire, dezolarea alimentându-mi disperarea. Cu degete brutale, îmi apucă sânii și mi-i ciupește, făcându-mă să scâncesc, apoi îmi sfâșie chiloții și mi se înfige cu cruzime în moliciunea feminității. Țip din răputeri, însă el nu mă bagă în seamă, hotînd demonic. Încerc să mă fac una cu zidul, dar mă ținutuește pe loc cu o mână pe umăr. Își îngăduie câteva clipe ca să mă privească, având un rânjet flămând, răutăcios, pe buzele-i mincinoase, ochii lui lacomi, batjocoritori, întunecați fixându-mă cu ură, iar eu las în ai mei să întrezărească răzburarea necrutătoare ce i-o promit, imediat ce-mi voi recăpăta forțele și luciditatea. O centură zornăie și sunetul asta mi se gravează ca fierul roșu pe suflet. Un zip de fermoar, după care îi simt greutatea peste mine. Îmi strâng și mai mult ochii, încerc să-mi apropiu genunchii, însă el e deja între picioarele mele și ceva tare îmi înțeapă bariera inocenței, simt o pișcătură ascuțită și dureroasă, după care plesnește, permițându-i accesul.

Sub asalturile dure și mârâieli satisfăcute, îmi plâng fără lacrimi, amețită și tăcută, virginitatea, refuzând să mă zbat ca să-i produc o și mai mare plăcere.

Se termină repede și deodată nu-i mai simt greutatea bolovănoasă. Pe picior am o pată cleioasă. Pe coapse mi se scurge un lichid gros, alb, lipicios, amestecat cu sânge. Aproape îmi

vine să vomit, dar n-am nimic în stomac care să mi se reverse din gât, așa că doar icnesc în sec și simt gustul de amăreală cum mi se împrăștie în tot organismul schingiuit.

– Ești la mâna mea, cârpă. Ți-a apus timpul când mi te fâțâiai prin față și nu mă lăsai să iau ce-i al meu de drept. Data viitoare să nu te mai împotrivești sau o să fie mai rău, îmi spune aplecându-se vijelios peste mine, lipindu-mi țeasta de perete. Aici o să-ți putrezească oasele, auzi? Când o să mă satur de tine, o să te dau hrană la câini. N-ai nici o scăpare, târătură! Ți-a sunat ceasul!

Dau să mă feresc de pumnul lui care coboară înspre obrazul meu, dar e prea iute și mă nimereste în plin. Lovesec cu talpa piciorului orbește și mă înhață de păr de la rădăcină, smucindu-mă cu putere. Urlu, sperând că Allah să-l asurzească. Mă pocnește peste gură, apoi în frunte cu patul pistolului scos fulgerător de la spate. Văd stele verzi și un junghi de durere febrilă îmi străpunge craniul. Un șuvoi mi se scurge pe pielea capului și-mi traversează fruntea îmbrobonată. Întunericul plutește peste mine, o binevenită ușurare care mă împiedică să mai simt loviturile de bocanc aplicate sistematic asupra trupului meu chircit, cu mâinile împreunate la ceafă.

Îmi pierd conștiința și nu mai am nici un gând coerent, iar asta mă umple de un gând turbat de neputință, dar și de răzbunare. Cu orice preț trebuie să ies de aici. O să-l omor cu mâinile goale.

Mă trezesc într-un întuneric deplin după ce am lăsat umbrele să mă înghită și simt încă în nările care mă ustură mirosul dulceag, dar pătrunzător, de cloroform. Tăcerea îmi apasă pieptul greu ca o pătură ce te învelește într-o zi toridă, care mă înăbușă.

Mă ridic anevoios în șezut încercând să-mi fixez privirea pe un punct fix și tresar la coastele zdrobite, care mai mult ca sigur sunt rupte, după fulgerele ascuțite ce-mi circulă de sus în jos, și

gâfâi să-mi păstrez aerul în plămânii care nu mă mai ajută deloc să-mi recapăt controlul deplin al minții. Umărul mă doare, dar e o durere din ce în ce mai surdă, ca niște ghimpi pe care îi extragi din piele, îndepărtând sârma ghimpată care parcă mi-a străpuns toată pielea și mă forțez să mă așez în genunchi. Aștept până ce stomacul nu mi se mai revoltă la mișcare și până la urmă reușesc să mă pun pe picioare sau, mai bine zis, mă clatin și traversez încăperea, țintind ușa. N-am nimic de care să mă susțin, decât peretele ce pare acoperit de șmirghel și-mi jupoi pielea palmelor când mă împing până ajung să mă uit prin gaura cheii. Nimic. Doar beznă.

Un firicel fierbinte îmi picură-n ochi și duc mâna la frunte doar ca s-o cobor udă și încărcată de sânge. Ceva îmi trece peste picioare și un chițait mă zguduie din temelii. Mă poticnesc încercând să mă redresez și să mă sprijin, dar nu apuc decât aer și aterizez pe spate privind la tavanul negru.

Inspectez cu ochi de pisică locul în care mă aflu și deslușesc, printre contururi de umbră, un scaun, o masă și un pătrat prin care răzbat stelele cât un vârful de ac – o fereastră, iar sub mine doar lespede rece și noroioasă. Mirosul de fecale și urină mă face să mă încovoi de silă și mă concentrez să-mi dau seama dacă sunt ale mele sau doar am fost împinsă în ele. Nu reușesc.

Vreau să mă ridic, dar nimic nu mă ajută și nici capacitate să măsoar timpul pe care l-am petrecut în captivitate nu mai am.

Mă salt din nou vreo doi centimetri, dar cad lată pe spate lovindu-mă la cap, șuvoiul cald revărsându-se din nou peste palmele și brațele mele și o durere agonizantă mă spintecă, făcându-mă să urlu prelung, încheind cu un vaiet slab.

Scârțâitul de ușă și pașii târșâiți mă fac să mimez că dorm doar ca să-l iau prin surprindere, dar junghiurile din oasele înțepenite îmi smulg un geamăt spart și știu că m-am dat de gol.

Sunt slabă, lipsită de orice fărâmbă de putere, aproape oarbă, dar prin geana de lumină ce pătrunde prin ușa întredeschisă zăresc trupul de bărbat ce înaintează cu armă înainte, prevăzător. Măruntaiele mi se învolbură, iar instinctele vechi îmi cer să mă ridic, să mă pun în mișcare și să mă apăr. E el sau eu, fără nici o altă variantă. Un foc îmi arde pieptul și, strângând din dinți ca să nu urlu la noul val de durere ce-mi biciuie corpul, mă sprijin de perete, apăsând în palmă până ce ajung în poziția de drepti.

– Te-ai trezit, deci? Vino aici, îngenunchează și sărută-mi picioarele așa cum i se cuvine unui stăpân, scursură! Fă ce-ți cer sau te omor!

Îmi opresc respirația, nevrând să-i dau motiv să avanseze și, strângând pumnul cât mă ajută mâna zdrelită, îl măsoar sfidător, fără să-i dau satisfacția să vadă că pe moment mă depășește în putere, înfruntându-i cu un tupeu nebunesc supremația temporară, ochi în ochi. Durerile sunt date uitării, adrenalina și instinctul de supraviețuire primând și prind puteri înzecite cât să mă arunc cu toată forța înainte și, corp peste corp, începem lupta care, din toate punctele de vedere, e inegală. E mult mai vânjos decât mine, bine clădit. Primesc un picior în abdomen și un pumn în falcă până ce apuc să dau și eu la nimereală, dar, prinzând momentul când degetele îi slăbesc de pe patul pistolului, îl apuc, armez dintr-o mișcare, i-l pun în piept și trag, urmărindu-i fiecare modificare de rictus cu o ură avidă să absoarbă toate undele șocului său și crisparea morții ce i se întipărește pe fața buhăită de uluire. Se împleticește înapoi icnind și sângele lui veninos îmi împrășcă fața cu stropi dulcegi ce mi se adună în gură, lichid vital pe care îl ling de pe buze și-l înghit ca pe cea mai savuroasă băutură.

Adrenalina e pe sfârșite. Durerile cumplite îmi solicită până la ultimul gram conștiința și mă prăbușesc în gol, hrănindu-mi

până la capăt monstrul descătușat al răzbunării cu horcăielile lui ce-i dovedesc dispariția.

– Gizeh, trezește-te!

Cineva mă zgâlțâie și-o siluetă înmiresmată plutește deasupra mea, făcându-mă să-mi forțez buzele să schițeze un zâmbet recunoscător și genele să fâlfâie îngrenate de somn.

Femeia micșorează distanța dintre noi spunând ceva ce nu captez decât distorsionat, fiind încă încurcată în plasa coșmarului și mă atinge blând pe tâmpla dreaptă, iar părul ei ca mătasea îi atârnă liber pe umerii goi, răsfirându-mi-se printre degetele încleștate ce dau s-o îndepărteze din sfera sălbăticiunii mele care ar putea să-i cauzeze răni fatale.

Clatină din cap cu încăpățănare când zic *nu* și mi le descâlcește cu delicatețe dintre șuvițele cafenii. Îmi limpezesc privirea tulbure în cea de-un verde smarald și ochii ei de felină zăbovesc asupra mea câteva clipe, surâzându-mi tainic, iar apoi mă încălecă curajoasă și pulpele ei mătăsoase mă ard exact cum au mai făcut-o de zeci de ori înainte.

– Ai încălcat regula noastră și totodată porunca primită, îmi dreg vocea hârăită de avertisment. Ai jurat să nu mă atingi când sunt așa și ți-am interzis să vii în noaptea asta la mine, reușesc să articulez mai mult ca un suspin, când degetele ei tămăduitoare îmi trasează întreg conturul chipului încrâncenat. Întoarce-te în camera ta. Am să te chem dimineată.

– Nu mi-e frică de tine și nu plec, *tifl'*, o spune masându-mi umerii încordați și otrava din interiorul meu începe să se risipească sub arșița adorației sale, ajungând la o cantitate ce-o pot controla. Mintea ta are o abilitate aparte când sunt în preajmă. N-ai putea să mă rănești, deoarece în sufletul tău e o parte care n-a murit și pe care doar eu o scot la suprafață. V-am auzit certându-vă și presimțeam că va fi mai rău de data asta. Ieși de acolo o dată pentru totdeauna, altfel te vei face scrum. E mort și îngropat, i se flexează mâinile magice pe șoldurile mele dintr-o mișcare fluidă, întinzându-mă cu totul pe saltea. Visele tale nu sunt reale.

– Nemernicul învie în fiecare noapte, Amira, murmur printre dinți, când curbele ei perfecte se pliază lasciv peste cele ale mele, marcate de cicatrici. Îlucid la nesfârșit cu aceeași determinare pătimașă născută din gunoiul naivității mele și tot mă bântuie neobosit, iar și iar. N-o să scap niciodată din temnița unde m-a ținut prizonieră. N-o să uit mâinile lui soioase, grohăielile scârboase, atingerile slinoase care mi-au pângărit demnitatea. Care m-au târât prin noroiul dezonoarei, m-au înlănțuit la stâlpul rușinii și m-au făcut o paria în patria noastră.

– Pentru că-i permiți să te înrobească, rememorându-ți ca un canon trăirile acelea și punând preț pe un neam ce te-a condamnat fără să-ți asculte motivele, prințesă, își rotește bazinul, dezmiardându-mi delicat sânii, până ce devin grei și umflați. Le dai mult prea multă importanță, coboară mai jos, mângâindu-mi abdomenul. Ești o femeie aprigă și mai presus de concepțiile tuturor acelor care te-au umilit, știrbindu-ți dârzenia de care

odată erai atât de mândră. Greșești desconsiderându-te. Tu încă ești cea mai puternică dintre urmașele Evei, se scurge suflând peste feminitatea mea dezgolită. Aici ai un statut solid datorită bogăției nemăsurate a fratelui tău. Ai un viitor înainte pentru care, zi după zi, trebuie să alergi fără să privești înapoi. Nu te pierde în hățișul vinovăției și nu păși prin locuri unde-ai mai fost. Nu puteai să împiedici ce s-a întâmplat, nici dacă-i cunoșteai adevărata fire. Ești valoroasă și curajoasă, doar pentru simplul fapt că i-ai supraviețuit. Tu l-ai învins, nu el pe tine.

– Și la ce-mi folosește? cârâi în sictir, înfigându-mi unghiile în moliciunea cărnii sale fragede. Până și omul în a cărui integritate morală credeam cel mai mult m-a vândut, logodindu-mă astă seară cu o putoare de aceeași factură ca și Jamal. Și asta pentru un nenorocit de american și-o datorie de onoare. Sunt un rebut a ceea ce aș fi putut ajunge. Unul fără însemnătate și cuvânt.

– Scoate-ți porcăria asta din minte. Rashid te iubește ca pe ochii din cap și-n veci n-o să te lase la cheremul porcului ăla. De nu, o s-o scoți cumva la liman, înainte să se sfârșească perioada de grație. Poți s-o faci, doar că acum ești prea rătăcită să găsești rezolvarea și să-i ții piept fratelui tău. Acum taci și lasă-mă să te ajut să te destind. Vibrezi toată.

Privirea ei incandescentă, plină de siguranță, lunecă peste mine și-mi sărută încet, tandru și atât de adânc fiecare centimetru de piele, încât o relaxare caldă și densă se răspândește prin mine, gonind mai iute decât staffiile trecutului. E fluxul sângelui îngroșat care îmi dilată venele și se transformă într-o minunată jinduire. Pielea mă furnică unde mă atinge, coapsele îmi tremură când între ele se strecoară umezeala și fierbințeala apăsătoare a limbii

sale ce-mi despică labiile. Simt o undă de neliniște atunci când și-o învâрте peste ghemul de nervi, o pală de răceală și întuneric, dar îmi alung toate astea din minte, când corpul mi se face un arc unduitor sub gura ei, palpitând cu frenezie, în timp ce îmi soarbe spasmele ce mă zvârcolesc înnebunită de dorință, străpungându-mi armura creierului cu valuri de-o senzualitate decadentă căreia nu mă pot împotrivi. O înșfac și o aduc spre gura mea, dorind să-i întorc o parte din plăcerea ce mi-o oferă ea, apăsându-mi buzele însetate de ale sale dătătoare de viață. Mâna ei mai parfumată decât mirul îmi cuprinde ceafa, ținându-mă de la baza gâtului și, ca un vampir energetic, mă abandonez senzației invazive și înfricoșătoare a extazului produs de trupurile noastre în frecare, împrumutând cu nesaț din forțele singurei ființe căreia îi pot accepta atingerile, în care mă refugiez de tot ce mă înconjoară.

Inimile noastre bat la unison, suntem scaldate în parfumul senzualității clandestine și amorale, pelvisurile ni se strivesc unul de celălalt și ambele suntem prinse într-un complet abandon, într-o dependență bolnavă ce lasă pe dinafară orice alt stimul, orice frântură de coșmar, orice amintire care m-a făcut cine sunt.

Înger și demon. Desfrâu și inocență. Cer și pământ. Două trupuri ce-și caută liniștea și odihna nopților în brațele celuiilalt. Un suflet serafic și un înger decăzut. Astea suntem noi. Două antiteze.

Amanta mea se înșală amarnic crezând că suntem îngemănate. Eu n-am suflet, inimă nici atât. Sunt doar carcasa celei care am fost odată. O umbră. Una fără nici o emoție și nici un scrupul în afara acestui dormitor ce adăpostește o legătură perversă ce-ar fi stigmatizată fără vreo altă judecată de-ar fi deconspirată.

Dar, contrar a ceea ce susține ea, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de părerea altora!

Eu sunt Gizeh. Stafia fără moralitate, vândută întunericului, fără alt scop în viață decât să cutreier pământul fără nici o țință și vreun scop anume. Un fir de praf într-o lume a bărbaților pe care i-aș ucide până la ultimul, dacă undeva n-ar fi unul datorită căruia eu încă trăiesc. La polul opus e Amira. Servitoarea mea devotată. Cea mai gingașă și mai pură dintre muritoare. Cea care mă menține pe linia de plutire, intuindu-mi fiecă suferință. Ea este păcatul meu candid fără de care m-aș spulbera în toate zările universului. Ea este apa ce stinge focul meu lăuntric, atunci sunt în punctul să fiu mistuită de flăcări reci. E partea înțeleaptă a firii mele impulsive. Eu o corup sub nasul familiei mele, ea încearcă să mă vindece cu candoarea ei, sperând constant într-o minune prin care aș fi salvată de-o veșnicie pe fundul iadului. Așa e viața ce eu i-o răpesc ei. O curvă cu o singură față. A mea.